

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Syvende Udvidede Afdeling)

13. juli 2022*

»Voldgiftsbestemmelse – international kontraktansat ved EUCAP Somalia – fælles udenrigs- og sikkerhedspolitisk mission – ansættelseskontrakt ikke forlænget som følge af Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen – retten til at blive hørt – ligebehandling – forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet – overgangsperiode fastsat i aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen – annullationssøgsmål – erstatningssøgsmål – akter, som ikke kan adskilles fra kontrakten – afvisning«

I sag T-194/20,

JF ved advokat A. Kunst,

sagsøger,

mod

EUCAP Somalia ved advokat E. Raoult,

sagsøgt,

har

RETTEN (Syvende Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. da Silva Passos (refererende dommer), og dommerne V. Valančius, I. Reine, L. Truchot og M. Sampol Pucurull,

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter retsmødet den 9. december 2021,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

- 1 Sagsøgeren, JF, har med sit søgsmål principalt nedlagt påstand om dels annullation på grundlag af artikel 263 TEUF af EUCAP Somalias notat af 18. januar 2020 (herefter »notatet af 18. januar 2020«) og skrivelse af 29. januar 2020 (herefter »skrivelsen af 29. januar 2020«), hvorved denne mission traf afgørelse om ikke at forlænge sagsøgerens ansættelseskontrakt (herefter under ét »de omtvistede akter«), dels erstatning på grundlag af artikel 268 TEUF for den skade, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af disse akter, og subsidiært påstand om, at det i henhold til artikel 272 TEUF fastslås, at de omtvistede akter er ulovlige, samt påstand om erstatning for den skade, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af disse akter.

I. Tvistens baggrund

- 2 EUCAP Somalia, tidligere EUCAP NESTOR, er en EU-mission inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), som blev oprettet ved Rådets afgørelse 2012/389/FUSP af 16. juli 2012 om Den Europæiske Unions [kapacitetsopbyggende mission i Somalia (EUCAP Somalia)] (EUT 2012, L 187, s. 40), vedtaget i henhold til kapitel 2 i afsnit V i EU-traktaten vedrørende FUSP. I henhold til artikel 2 i afgørelse 2012/389, som ændret ved Rådets afgørelse (FUSP) 2018/1942 af 10. december 2018 (EUT 2018, L 314, s. 56), har EUCAP Somalia til formål at bistå Somalia med at styrke sin kapacitet inden for maritim sikring for at sætte det i stand til at håndhæve søretten mere effektivt.
- 3 Ifølge artikel 7, stk. 3, i afgørelse 2012/389, som ændret ved afgørelse 2018/1942, kan »[i]nternationalt og lokalt personale [...] kontraktansættes af EUCAP Somalia, for så vidt de funktioner, der er behov for, ikke stilles til rådighed af det personale, der er udstationeret af medlemsstaterne«. Denne bestemmelse fastsætter endvidere, at »statsborgere fra deltagende tredjelande i særligt begrundede tilfælde, hvor der ikke er kvalificerede ansøgninger fra medlemsstaterne, [undtagelsesvis kan] ansættes på kontrakt, hvis det er hensigtsmæssigt«. I artikel 7, stk. 4, i afgørelse 2012/389, som ændret ved afgørelse 2018/1942, præciseres det, at »[a]nsættelsesforhold og rettigheder og forpligtelser for internationalt og lokalt ansat personale fastsættes i de kontrakter, der skal indgås mellem EUCAP Somalia og den pågældende medarbejder«.
- 4 Artikel 12a i afgørelse 2012/389, som ændret ved afgørelse 2018/1942, bestemmer, at »EUCAP Somalia har beføjelse til at erhverve tjenester og leveringer, indgå kontrakter og administrative aftaler, ansætte personale, indehave bankkonti, erhverve og afhænde aktiver, indfri sine forpligtelser og optræde som part i retssager som påkrævet for at gennemføre denne afgørelse«.
- 5 I perioden fra den [fortroligt] til den 31. januar 2020, hvori sagsøgeren indgik flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter uden afbrydelse, var han international kontraktansat ved EUCAP Somalia, hvor han varetog opgaven som [fortroligt].
- 6 Artikel 17 i sagsøgerens sidste ansættelseskontrakt (herefter den »omhandlede kontrakt«) med overskriften »Varighed« fastsatte følgende i stk. 1:
»Den ansatte tiltræder sin stilling den 1. [november] 2019, og denne kontrakt udløber den 31. [januar] 2020.«

7 Den omhandlede kontrakt indeholdt i artikel 22, stk. 1, en voldgiftsbestemmelse med følgende ordlyd:

»Tvister, der måtte følge af eller vedrøre denne kontrakt, skal forelægges Den Europæiske Unions Domstol i overensstemmelse med artikel 272 [TEUF].«

8 Efter at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland den 29. marts 2017 havde meddelt Det Europæiske Råd, at det havde til hensigt at udtræde af Den Europæiske Union i henhold til artikel 50, stk. 2, TEU, forhandlede og indgik Unionen med denne stat en aftale om de nærmere bestemmelser for en sådan udtræden i overensstemmelse med denne bestemmelse.

9 I denne henseende fremgik det for det første af hver enkelt af sagsøgerens sidste fire ansættelseskontrakter, der tilsammen dækkede perioden fra den 1. januar 2019 til den 31. januar 2020, at kontrakternes ophørsdato var sammenfaldende med de på hinanden følgende frister, der var fastsat for forhandlingen af en udtrædelsesaftale, og som i mangel af indgåelse af en sådan aftale eller forlængelse af forhandlingsperioden ville blive datoerne for udtrædelse uden aftale i overensstemmelse med artikel 50, stk. 3, TEU.

10 For det andet omfattede de sidste to ansættelseskontrakter, som sagsøgeren havde indgået, nemlig den kontrakt, der løb fra den 13. april til den 31. oktober 2019, og den omhandlede kontrakt, en artikel 18 med overskriften »Opsigelse« og følgende ordlyd:

»18.1 Kontrakten kan opsiges enten af arbejdsgiveren eller af medarbejderen med et skriftligt varsel på [en] måned med angivelse af begrundelsen for opsigelsen. Medarbejderen skal høres af vicemissionschefen, inden en sådan afgørelse træffes, og missionschefen skal til enhver tid underrettes herom.

[...]

18.3 Kontrakten kan navnlig opsiges før tid, hvis Det Forenede Kongerige ikke længere er medlem af Den Europæiske Union. Arbejdsgiverens pligt til at overholde en måneds varsel bortfalder. Arbejdsgiveren skal bestræbe sig på at overholde et varsel for denne opsigelse.«

11 Ved notatet af 18. januar 2020 meddelte missionschefen for EUCAP Somalia (herefter »missionschefen«) denne missions internationale kontraktansatte, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, at eftersom Det Forenede Kongerige sandsynligvis ville udtræde af Unionen den 31. januar 2020, ville deres ansættelseskontrakter, hvori denne udtræden var omhandlet, ophøre på denne dato, idet der allerede var udvalgt ansøgere til deres stillinger.

12 Den 24. januar 2020 undertegnede Unionens repræsentanter og Det Forenede Kongeriges repræsentanter aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (EUT 2020, L 29, s. 7, herefter »aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden«).

13 Samme dag indgav sagsøgeren til sin overordnede en intern, ikke-disciplinær klage over notatet af 18. januar 2020 i henhold til den omhandlede kontrakts artikel 21 med overskriften »Ikke-disciplinær klageprocedure« og følgende ordlyd:

»1. Medarbejderen kan indgive en klage over en akt fra arbejdsgiveren, der går vedkommende imod, inden en måned fra datoen for vedtagelsen af akten. Klagen skal indgives til arbejdsgiveren via den ansattes nærmeste overordnede, medmindre klagen omhandler denne, i hvilket tilfælde

den kan indgives direkte til arbejdsgiveren. Medarbejderen skal høres af vicemissionschefen, inden der træffes en afgørelse, og missionschefen skal til enhver tid underrettes herom.

2. Den oprindelige klageprocedure har ikke opsættende virkning. Arbejdsgiveren meddeler den ansatte sin begrundede afgørelse inden en måned efter indgivelsen af klagen [...]«

- 14 Ved skrivelsen af 29. januar 2020, som blev meddelt sagsøgeren den 31. januar 2020, afviste missionschefen denne interne klage og bekræftede over for sagsøgeren, at den omhandlede kontrakt ophørte den 31. januar 2020 på grund af Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen.
- 15 Ligeledes den 29. januar godkendte Europa-Parlamentet indgåelsen af aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden.
- 16 Den 30. januar 2020 vedtog Rådet for Den Europæiske Union afgørelse (EU) 2020/135 om indgåelse af aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden (EUT 2020, L 29, s. 1). I henhold til denne afgørelses artikel 1 blev aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden godkendt på Unionens og Det Europæiske Atomenergifællesskabs vegne.
- 17 Denne aftale fastsætter i artikel 126 en overgangsperiode, som starter på datoen for denne aftales ikrafttræden og slutter den 31. december 2020 (herefter »overgangsperioden«).
- 18 Ved midnat den 31. januar 2020 trådte Det Forenede Kongerige ud af Unionen og Det Europæiske Atomenergifællesskab, og den 1. februar 2020 trådte aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden i kraft i henhold til artikel 185 heri.

II. Parternes påstande

- 19 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Principalt annulleres de omtvistede akter, og subsidiært fastslås det, at disse akter er ulovlige.
  - Principalt tilpligtes EUCAP Somalia i medfør af sit ansvar uden for kontraktforhold at betale sagsøgeren erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som han har lidt, og subsidiært tilpligtes EUCAP Somalia i medfør af sit ansvar i kontraktforhold at betale ham erstatning for det samme tab.
  - EUCAP Somalia tilpligtes at betale sagsomkostningerne med tillæg af renter på 8%.
- 20 EUCAP Somalia har nedlagt følgende påstande:
- Søgsmålet afvises eller forkastes under alle omstændigheder som åbenbart retligt ugrundet.
  - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

III. Retlige bemærkninger

- 21 Det foreliggende søgsmål består principalt af en påstand om annullation, der støttes på artikel 263 TEUF, og en påstand om erstatning, som støttes på artikel 268 TEUF, samt subsidiært af påstande, der støttes på artikel 272 TEUF.

A. De principale påstande støttet på artikel 263 TEUF og 268 TEUF

- 22 Uden formelt at fremsætte en formalitetsindsigelse som omhandlet i Rettens procesreglements artikel 130, stk. 1, har EUCAP Somalia bestridt, at det foreliggende søgsmål kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det principalt er baseret på artikel 263 TEUF og 268 TEUF, idet det er af kontraktmæssig art, og de omtvistede akter ikke kan adskilles fra den omhandlede kontrakt.
- 23 Sagsøgeren har anfægtet EUCAP Somalias argumentation.
- 24 Sagsøgeren har først gjort gældende, at Unionens retsinstanter allerede har fastslået deres kompetence på grundlag af artikel 263 TEUF og 268 TEUF i forbindelse med søgsmål anlagt af udstationeret personale ved FUSP-missioner til prøvelse af personaleforvaltningsakter. Søgsmål anlagt af kontraktansatte ved de samme missioner bør derfor ligeledes falde ind under disse bestemmelser.
- 25 Dernæst har sagsøgeren gjort gældende, at hans ansættelsesforhold ved EUCAP Somalia var underlagt offentligretlige regler, og at han ikke frit kunne forhandle sine ansættelseskontrakter med EUCAP Somalia.
- 26 Endelig er de omtvistede akter ifølge sagsøgeren administrative afgørelser, der kan adskilles fra den omhandlede kontrakt, for så vidt som de blev truffet i henhold til forskellige instrukser udstedt til missionschefen af den øverstbefalende for den civile operation.

1. Formaliteten vedrørende påstanden om annullation støttet på artikel 263 TEUF

- 27 Det skal indledningsvis bemærkes, at et annullationssøgsmål støttet på artikel 263 TEUF ifølge fast retspraksis kan anlægges til prøvelse af alle retsakter, der vedtages af institutionerne, uanset deres art eller form, som er bestemt til at afføde retsvirkninger, der kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (jf. dom af 25.6.2020, SC mod Eulex Kosovo, C-730/18 P, EU:C:2020:505, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).
- 28 Endvidere udgør artikel 272 TEUF en særbestemmelse, der gør det muligt at anlægge sag ved Unionens retsinstanter i medfør af en voldgiftsbestemmelse, som parterne har aftalt i offentligretlige eller privatretlige kontrakter, og som ikke begrænser karakteren af det søgsmål, der er anlagt ved Unionens retsinstanter (jf. dom af 25.6.2020, SC mod Eulex Kosovo, C-730/18 P, EU:C:2020:505, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 Når der således foreligger en kontrakt mellem sagsøgeren og en af institutionerne, kan der kun anlægges sag ved Unionens retsinstanter på grundlag af artikel 263 TEUF, hvis den anfægtede akt har til formål at afføde bindende retsvirkninger, der ligger uden for det kontraktmæssige forhold mellem parterne, og som indebærer udøvelse af offentligretlige beføjelser, som er tillagt den kontraherende institution i sin egenskab af administrativ myndighed (jf. dom af 25.6.2020, SC mod Eulex Kosovo, C-730/18 P, EU:C:2020:505, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 30 Når sagsøgeren og sagsøgte som i den foreliggende sag har indgået en kontrakt, er den ret, som skal træffe afgørelse vedrørende kontrakten, følgelig principielt kompetent. Den i præmis 29 ovenfor omhandlede situation udgør derfor en undtagelse fra dette princip, hvorfor de betingelser, der kendetegner den, skal fortolkes snævert.

- 31 I det foreliggende tilfælde skal det fremhæves, at det foreliggende søgsmål angår den manglende forlængelse af den omhandlede kontrakt ud over kontraktens ophør, således som det er anført i notatet af 18. januar 2020 og bekræftet ved skrivelsen af 29. januar 2020.
- 32 For det første fastsættes ansættelsesforhold og rettigheder og forpligtelser for internationalt personale ansat ved EUCAP Somalia ved kontrakt i overensstemmelse med artikel 7, stk. 4, i afgørelse 2012/389, som ændret ved afgørelse 2018/1942. Ansættelsesforholdet mellem sagsøgeren og EUCAP Somalia, der ophørte den 31. januar 2020, havde således kontraktmæssig karakter.
- 33 For det andet lå skrivelsen af 29. januar 2020 i forlængelse af den interne, ikke-disciplinære klage, som sagsøgeren havde indgivet på grundlag af kontraktbestemmelser, nemlig den omhandlede kontrakts artikel 21, stk. 1 (jf. præmis 13 ovenfor).
- 34 For det tredje er de omtvistede akters genstand den manglende forlængelse af den omhandlede kontrakt som følge af Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen.
- 35 I denne henseende er det ubestridt parterne imellem, at sagsøgerens sidste fire ansættelseskontrakter, der tilsammen dækkede perioden fra den 1. januar 2019 til den 31. januar 2020, var fastlagt ifølge de på hinanden følgende frister, der var fastsat for forhandlingen af en udtrædelsesaftale, og som i mangel af indgåelse af en sådan aftale eller forlængelse af forhandlingsperioden ville blive datoerne for udtrædelse uden aftale i overensstemmelse med artikel 50, stk. 3, TEU (jf. præmis 9 ovenfor). Det blev således aftalt mellem parterne, at sagsøgerens ansættelse ved EUCAP Somalia principielt ikke kunne fortsætte efter datoen for Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen.
- 36 Sagsøgerens sidste to ansættelseskontrakter omfattede desuden begge i artikel 18, stk. 3, en bestemmelse om, at disse kontrakter kunne opsiges inden deres ophør, såfremt Det Forenede Kongerige udtrådte af Unionen og blev et tredjeland (jf. præmis 10 ovenfor). Selv om denne bestemmelse som fremhævet af sagsøgeren ikke er blevet taget i brug, viser dens tilstedeværelse dog, at Det Forenede Kongeriges egenskab af medlemsstat var et kontraktvilkår for opretholdelsen af sagsøgerens stilling ved EUCAP Somalia.
- 37 For det fjerde fremgår det af sagens akter, at sagsøgerens på hinanden følgende ansættelseskontrakter var ledsaget af et dokument med overskriften »Stillingsbeskrivelse«, hvorefter sagsøgerens stilling som [fortroligt] ikke kunne besættes med tredjlandsstatsborgere.
- 38 For det femte henviste missionschefen i skrivelsen af 29. januar 2020 som fremhævet af sagsøgeren ganske vist til en instruks af 30. oktober 2019 fra den øverstbefalende for den civile operation til missionscheferne under FUSP, hvoraf det fremgik, at de kontraktforlængelser, som de måtte tilbyde deres internationale kontraktansatte, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, ikke kunne gå ud over den 31. januar 2020. Denne omstændighed er imidlertid ikke tilstrækkelig til at lægge til grund, at de omtvistede akter ligger uden for det kontraktmæssige forhold mellem parterne som følge af, at missionschefen blot udførte den nævnte instruks.
- 39 Dels blev instruksen af 30. oktober 2019 fra den øverstbefalende for den civile operation nemlig udstedt, efter at fristen for forhandlingen om en udtrædelsesaftale var blevet forlænget til den 31. januar 2020 i overensstemmelse med artikel 50, stk. 3, TEU. Det er i denne forbindelse, at den øverstbefalende for den civile operation meddelte missionscheferne under FUSP, at varigheden af de ansættelseskontrakter, som de tilbød deres personale fra Det Forenede Kongerige, ikke kunne

gå ud over den 31. januar 2020, uden dog at angive noget om muligheden for eventuelle kontraktforlængelser efter denne dato. Dels præciserede den øverstbefalende for den civile operation i samme instruks, at forlængelsen af ansættelseskontrakterne for de internationale kontraktansatte, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, var betinget af missionschefens vurdering af, hvad der var i tjenestens interesse, hvilket gav missionschefen en skønsmargen med hensyn til at beslutte, om en sådan forlængelse var hensigtsmæssig, i givet fald ved individuelle afgørelser inden for rammerne af kontraktforholdet med det berørte personale.

- 40 Det følger af det ovenfor anførte, at de omtvistede akter, således som EUCAP Somalia med rette har gjort gældende, har kontraktmæssig karakter. Sådanne akter har således ikke til formål at afføde bindende retsvirkninger, der ligger uden for det kontraktmæssige forhold mellem sagsøgeren og EUCAP Somalia, og som indebærer, at denne mission udøver offentligretlige beføjelser. Disse akter kan følgelig ikke anses for at kunne gøres til genstand for et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF.
- 41 Den påstand, der støttes på artikel 263 TEUF, og som har til formål at opnå annullation af de omtvistede akter, skal derfor afvises.

2. Formaliteten vedrørende erstatningspåstanden støttet på artikel 268 TEUF

- 42 Ifølge retspraksis skal Unionens retsinstanser for at fastslå, om et erstatningssøgsmål vedrører Unionens ansvar i kontraktforhold eller uden for kontraktforhold, efterprøve, om dette søgsmål vedrører erstatningspåstande, der objektivt og samlet bygger på rettigheder eller forpligtelser med oprindelse i eller uden for kontraktforhold. Disse retsinstanser skal i den henseende med hensyn til en bedømmelse af sagens forskellige elementer, som bl.a. den retsregel, som hævdes at være tilsidesat, arten af det påberåbte krav, den formodede adfærd samt de mellem sagens parter bestående retsforhold, efterprøve, om der blandt disse forhold foreligger en egentlig kontraktmæssig sammenhæng, som er forbundet med tvistens genstand, og hvoraf en dybdegående undersøgelse fremstår som uomgængelig for at afgøre den nævnte sag (jf. i denne retning dom af 18.4.2013, Kommissionen mod Systran og Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, præmis 66).
- 43 Navnlig skal Unionens retsinstanser ikke alene tage udgangspunkt i de af parterne påberåbte regler. Den blotte påberåbelse af retsregler, der ikke følger af en for sagen relevant kontrakt, men som finder anvendelse på parterne, kan således ikke ændre tvistens kontraktmæssige karakter. Hvis det forholdt sig anderledes, kunne tvistens art ændres i henhold til de af parterne påberåbte regler (jf. i denne retning dom af 18.4.2013, Kommissionen mod Systran og Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, præmis 64 og 65 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 I den foreliggende sag har sagsøgeren til hensigt med sin erstatningspåstand at opnå erstatning for den ikke-økonomiske og økonomiske skade, som de omtvistede akter har påført ham.
- 45 Som konkluderet i præmis 40 ovenfor har disse akter imidlertid kontraktmæssig karakter.
- 46 Endvidere fremgår det af ordlyden af stævningen, at den ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har krævet erstatning for, bl.a. skyldes de nævnte akters begrundelse, og at den tillige består i et indgreb i hans karrieremæssige muligheder for at kunne fortsætte i sin ansættelse ved EUCAP Somalia, som havde kontraktmæssig karakter (jf. præmis 32 ovenfor). Med hensyn til den

økonomiske skade, som sagsøgeren har krævet erstatning for, udgøres denne bl.a. af den løn, de godtgørelser og de rettigheder, som han ville have oppebåret, hvis den omhandlede kontrakt var blevet forlænget i overgangsperioden.

- 47 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgerens erstatningspåstand udspringer af en egentlig kontraktmæssig sammenhæng som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 42 ovenfor, hvorfor denne påstand henhører under området for Unionens ansvar i kontraktforhold. Den erstatningspåstand, som sagsøgeren principalt har baseret på artikel 268 TEUF, og som vedrører Unionens ansvar uden for kontraktforhold for EUCAP Somalias handlinger, skal følgelig afvises.

B. De subsidiære påstande støttet på artikel 272 TEUF

- 48 Subsidiært har sagsøgeren på grundlag af artikel 272 TEUF nedlagt påstand om, dels at det fastslås, at de omtvistede akter er ulovlige, dels at EUCAP Somalia har pådraget sig ansvar i kontraktforhold.

1. Rettens kompetence

- 49 I henhold til artikel 272 TEUF, sammenholdt med artikel 256 TEUF, har Retten kompetence til at træffe afgørelse i første instans i medfør af en voldgiftsbestemmelse i en af Unionen eller en på Unionens vegne indgået offentligretlig eller privatretlig kontrakt.
- 50 I den foreliggende sag har Retten, henset til den i præmis 7 ovenfor nævnte voldgiftsbestemmelse, kompetence til at påkende sagsøgerens subsidiære påstande, hvilket EUCAP Somalia i øvrigt ikke har bestridt.

2. Den relevante lovgivning

- 51 Det skal bemærkes, at Unionens ansvar i kontraktforhold ifølge artikel 340, stk. 1, TEUF bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på den pågældende kontrakt.
- 52 Tvister, der opstår under opfyldelsen af en kontrakt, skal i princippet afgøres på grundlag af kontraktbestemmelserne (jf. dom af 18.11.2015, Synergy Hellas mod Kommissionen, T-106/13, EU:T:2015:860, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis). Fortolkningen af kontrakten i lyset af bestemmelserne i den nationale lovgivning, der finder anvendelse på kontrakten, er kun begrundet, såfremt der er tvivl om kontraktens indhold eller om betydningen af visse af dens vilkår, eller når kontrakten alene ikke gør det muligt at løse alle tvistens aspekter. Det skal derfor undersøges, om søgsmålet er begrundet alene i lyset af vilkårene i kontrakten og uden anvendelse af den nationale lovgivning, der finder anvendelse på kontrakten, medmindre kontraktens vilkår ikke gør det muligt at afgøre tvisten (jf. i denne retning dom af 13.7.2017, Talanton mod Kommissionen, T-65/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:491, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).
- 53 Dette princip må imidlertid ikke føre til, at anvendelsen af kontraktvilkår gør det muligt for parterne at tilsidesætte de præceptive bestemmelser i gældende national ret, som kontrakten ikke kan fravige, og i overensstemmelse med hvilke de forpligtelser, der følger af kontrakten, skal opfyldes eller er blevet opfyldt.

- 54 Når Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer gennemfører en kontrakt, er de i øvrigt fortsat underlagt de forpligtelser, der påhviler dem i medfør af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og de generelle principper i EU-retten (jf. i denne retning dom af 16.7.2020, ADR Center mod Kommissionen, C-584/17 P, EU:C:2020:576, præmis 86). Hvis parterne i deres kontrakt i henhold til en voldgiftsbestemmelse beslutter at tillægge Unionens retsinstanser kompetence til at påkende tvister vedrørende kontrakten, har den nævnte retsinstans således kompetence til at tage stilling til tilsidesættelser af chartret og de generelle principper i EU-retten, uanset hvilken lov der i henhold til den nævnte kontrakt finder anvendelse herpå (dom af 16.7.2020, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen, C-378/16 P, EU:C:2020:575, præmis 81).
- 55 I tilfælde, hvor en kontrakt er tavs, skal Unionens retsinstanser i givet fald fastlægge, hvilken lov der finder anvendelse, under anvendelse af bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT 2008, L 177, s. 6) (jf. i denne retning dom af 18.2.2016, Calberson GE mod Kommissionen, T-164/14, EU:T:2016:85, præmis 25).
- 56 I den foreliggende sag er det i den omhandlede kontrakt ikke specificeret, hvilken lov der skal finde anvendelse, med undtagelse af spørgsmål om social sikring, skat og pension, som er den foreliggende tvist uvedkommende.
- 57 Til støtte for de subsidiære påstande, der er baseret på artikel 272 TEUF, har sagsøgeren imidlertid udelukkende fremført anbringender vedrørende tilsidesættelse af EU-retten, navnlig de generelle principper i EU-retten og chartret. Det forekommer endvidere ikke nødvendigt for løsningen af tvisten at anvende præceptive bestemmelser i national ret.
- 58 Som svar på et spørgsmål, der blev stillet parterne i retsmødet, har disse bekræftet, at det for at undersøge EUCAP Somalias eventuelle ansvar i kontraktforhold var tilstrækkeligt at analysere den omhandlede kontakt, som i henhold til artikel 1, stk. 1, heri bl.a. fastsatte EUCAP Somalias operationelle standardprocedurer.
- 59 Under disse omstændigheder er det uforholdsmæssigt at fastslå, hvilken national lovgivning der finder anvendelse på den foreliggende tvist, som kan løses på grundlag af den omhandlede kontrakt og de operationelle standardprocedurer, der gælder for EUCAP Somalia, hvortil der er henvist i kontrakten, samt chartret og de generelle principper i EU-retten.

3. Formaliteten

- 60 Uden formelt at fremsætte en formalitetsindsigelse som omhandlet i procesreglementets artikel 130, stk. 1, har EUCAP Somalia ligeledes bestridt, at det foreliggende søgsmål kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det subsidiært er baseret på artikel 272 TEUF.
- 61 For det første har EUCAP Somalia bestridt, at sagsøgeren kan anlægge det foreliggende søgsmål på et subsidiært retsgrundlag. I denne henseende har EUCAP Somalia gjort gældende, at den omstændighed, at der anlægges ét søgsmål baseret principalt på et retsgrundlag og subsidiært på et andet retsgrundlag, svarer til at anmode Retten om at fastslå det korrekte retsgrundlag. EUCAP Somalia har endvidere fremhævet, at den usikkerhed, der knytter sig til retsgrundlaget for søgsmålet, har gjort det vanskeligt for missionen at tilrettelægge sit forsvar mod de subsidiære påstande, som sagsøgeren har nedlagt på grundlag af artikel 272 TEUF.

- 62 For det andet har EUCAP Somalia gjort gældende, at det er udelukket at omkvalificere søgsmålet, idet ingen af sagsøgerens fem anbringender tilstrækkelig præcist omhandler tilsidesættelse af de regler, der regulerer kontraktforholdet mellem sagsøgeren og EUCAP Somalia.
- 63 Sagsøgeren har anfægtet EUCAP Somalias argumentation.
- 64 For det første er det korrekt, at det som fremhævet af EUCAP Somalia tilkommer sagsøgeren at vælge hjemmelen for sit søgsmål og ikke Unionens retsinstanser selv at vælge den mest korrekte hjemmel (jf. dom af 15.3.2005, Spanien mod Eurojust, C-160/03, EU:C:2005:168, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).
- 65 I den foreliggende sag har sagsøgeren imidlertid truffet et sådant valg, idet det klart af stævningen og navnlig den del heraf, der indeholder de påstande, der er nedlagt til støtte for søgsmålet, fremgår, at han har valgt at basere sit søgsmål principalt på artikel 263 TEUF og 268 TEUF og subsidiært på artikel 272 TEUF.
- 66 I denne henseende hindrer det princip, der er henvist til i præmis 64 ovenfor, i modsætning til, hvad EUCAP Somalia har hævdet, ikke i sig selv, at sagsøgeren anlægger sit søgsmål på ét retsgrundlag og samtidig subsidiært og i tilfælde af, at dette søgsmål afvises, anlægger det samme søgsmål på et andet retsgrundlag (jf. i denne retning dom af 8.5.2007, Citymo mod Kommissionen, T-271/04, EU:T:2007:128, præmis 66 og 67).
- 67 Endvidere skal EUCAP Somalias argument om, at nedlæggelsen af subsidiære påstande, der støttes på artikel 272 TEUF, ikke har gjort det muligt for missionen at tilrettelægge sit forsvar, forkastes. Dels er de omtvistede akter, der er genstand for det foreliggende søgsmål, for så vidt som dette subsidiært er baseret på artikel 272 TEUF, nemlig identiske med dem, der er genstand for samme søgsmål, for så vidt som dette principalt er baseret på artikel 263 TEUF og 268 TEUF. Dels har sagsøgeren påpeget, at de anbringender vedrørende tilsidesættelse af EU-retten, som han har fremført til støtte for sine principale påstande, der er baseret på artikel 263 TEUF og 268 TEUF, skal anses for anbringender vedrørende tilsidesættelse af kontrakten for det tilfælde, at søgsmålet måtte blive behandlet på grundlag af artikel 272 TEUF, som han subsidiært har påberåbt sig.
- 68 Det må i øvrigt konstateres, at EUCAP Somalia faktisk har anfægtet begrundelsen for de forskellige anbringender, som sagsøgeren har fremført til støtte for sit søgsmål.
- 69 Hvad for det andet angår EUCAP Somalias argument, jf. præmis 62 ovenfor, om arten af de af sagsøgeren fremførte anbringender, må det fastslås, at sagsøgeren til støtte for de påstande, som er baseret på artikel 272 TEUF, har fremsat anbringender vedrørende bl.a. tilsidesættelse af retten til at blive hørt, som er sikret ved chartrets artikel 41, stk. 2, litra a), og tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, som er sikret ved henholdsvis chartrets artikel 20 og 21. Sagsøgeren har endvidere fremført et anbringende vedrørende tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, som er et almindeligt EU-retligt princip (jf. dom af 26.2.2016, Šumelj m.fl. mod Kommissionen, T-546/13, T-108/14 og T-109/14, EU:T:2016:107, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis).
- 70 Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i præmis 54 ovenfor, har sagsøgeren, idet han til støtte for de påstande, der er baseret på artikel 272 TEUF, har påberåbt sig tilsidesættelse af principper, der er sikret ved chartret, og af generelle principper i EU-retten, imidlertid gjort en række regler gældende, som Unionens forvaltning er forpligtet til at overholde i forbindelse med

et aftaleforhold. Følgelig kan sagsøgeren ikke, uden at det ville stride mod princippet om effektiv retsbeskyttelse, der er sikret ved chartrets artikel 47, afskæres fra at påberåbe sig tilsidesættelsen af disse principper til støtte for de påstande, som han har nedlagt på grundlag af artikel 272 TEUF, med den begrundelse, at han kun gyldigt kan påberåbe sig manglende opfyldelse af vilkårene i kontrakten eller tilsidesættelse af den ret, der finder anvendelse herpå (jf. i denne retning dom af 16.7.2020, ADR Center mod Kommissionen, C-584/17 P, EU:C:2020:576, præmis 85-89).

- 71 Under disse omstændigheder kan det foreliggende søgsmål antages til realitetsbehandling, for så vidt som det er baseret på artikel 272 TEUF.

4. Realiteten

- 72 Som anført i præmis 48 ovenfor har sagsøgeren nedlagt subsidiære påstande med henblik på dels at anfægte de omtvistede akter, som efter hans opfattelse er ulovlige, dels at det fastslås, at Unionen har pådraget sig ansvar i kontraktforhold som følge af disse akter.
- 73 Til støtte for disse påstande har sagsøgeren i det væsentlige fremført fire anbringender vedrørende for det første tilsidesættelse af retten til at blive hørt, for det andet tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, for det tredje tilsidesættelse af aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden og for det fjerde tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

a) Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af retten til at blive hørt

- 74 Sagsøgeren har med sit første anbringende gjort gældende, at han burde være blevet hørt inden udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020. I denne henseende har han påpeget, at dette notat berørte ham negativt, for så vidt som det indebar, at hans ansættelse hos EUCAP Somalia, hvor han havde været ansat i adskillige år, pludseligt blev bragt til ophør. I denne forbindelse har han bestridt, at han blev hørt i et møde den 13. januar 2020, der blev afholdt under deltagelse af hele personalet, og under en arbejdsfrokost den 24. januar 2020, og hævdede, at missionschefens erklæringer vedrørende dette møde og denne frokost ikke bør antages til realitetsbehandling som følge af, at de blev indleveret til Retten for sent. Endvidere har han gjort gældende, at den omhandlede kontrakts artikel 21 bestemte, at han skulle høres af missionschefen, førend denne udfærdigede notatet af 18. januar 2020.
- 75 EUCAP Somalia har anfægtet denne argumentation.
- 76 Med henblik på undersøgelsen af det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af retten til at blive hørt skal der først henvises til kontraktvilkårene, og det skal efterprøves, om og i hvilket omfang de sikrede sagsøgeren en sådan ret inden udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020. Under alle omstændigheder skal det undersøges, om chartrets artikel 41, stk. 2, litra a), pålagde EUCAP Somalia at høre sagsøgeren inden udfærdigelsen af dette notat.
- 77 I den foreliggende sag skal det fremhæves, at der mellem sagsøgeren og EUCAP Somalia bestod et kontraktmæssigt ansættelsesforhold, og at ansættelsesforholdet samt sagsøgerens rettigheder og forpligtelser i overensstemmelse med artikel 7, stk. 4, i afgørelse 2012/389, som ændret ved afgørelse 2018/1942, var fastsat i den omhandlede kontrakt (jf. præmis 32 ovenfor).

- 78 I denne henseende bemærkes først, at det i den omhandlede kontrakts artikel 17 var fastsat, at kontrakten løb fra den 1. november 2019 til den 31. januar 2020. Ingen anden bestemmelse i denne kontrakt omhandlede dens ophør eller fastsatte muligheden for at få den forlænget.
- 79 Dernæst skal det nævnes, at EUCAP Somalias operationelle standardprocedure nr. 4.4, som udgjorde en del af den omhandlede kontrakt, ganske vist havde til formål at »standardisere procedurerne for [...] forlængelse af kontraktansattes ansættelseskontrakter« med henblik på at »sikre, at proceduren for [...] kontraktforlængelse gennemføres gennemsigtigt og ansvarligt ifølge bedste praksis«. Det var bl.a. fastsat, at proceduren for kontraktforlængelse blev igangsat af personaleafdelingen, som skulle indlede en dialog med den ansatte, hvis ansættelseskontrakt var ved at udløbe, ved at opfordre vedkommende til at udfærdige sin »præstationsevalueringsrapport«.
- 80 Det er imidlertid ubestridt parterne imellem, at denne procedure kun skulle anvendes, når beslutningen om kontraktforlængelse afhang af evalueringen af den ansattes præstation. Dette er ikke tilfældet for de omtvistede akter, som blev udfærdiget som følge af Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen og vedrørte alle de kontraktansatte ved EUCAP Somalia, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige. Det følger heraf, at sagsøgeren ikke havde ret til at blive hørt som led i denne procedure.
- 81 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, pålagde den omhandlede kontrakts artikel 21, stk. 1, i øvrigt ikke missionschefen at høre ham inden udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020. Denne bestemmelse vedrører nemlig interne, ikke-disciplinære klager over akter, der går den ansatte imod, og fastsætter, at vicemissionschefen først skal høre den ansatte efter indgivelsen af en sådan klage.
- 82 Endelig følger det heller ikke af den omhandlede kontrakts artikel 18, stk. 1, hvis ordlyd er gengivet i præmis 10 ovenfor, at missionschefen var forpligtet til at høre sagsøgeren inden udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020. Denne bestemmelse indebar nemlig, at EUCAP Somalia skulle høre sagsøgeren og overholde et opsigelsesvarsel på en måned, såfremt den omhandlede kontrakt måtte blive bragt til ophør inden den fastsatte udløbsdato, hvilket ikke var tilfældet i den foreliggende sag.
- 83 Det fremgår følgelig hverken af den omhandlede kontrakts bestemmelser eller af EUCAP Somalias operationelle standardprocedurer, som denne kontrakt henviste til, at missionschefen var forpligtet til at høre sagsøgeren inden udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020.
- 84 For så vidt angår retten til at blive hørt, således som den er sikret ved chartret, anerkender chartrets artikel 41, stk. 2, litra a), som finder anvendelse generelt, »retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt«. Overholdelsen af retten til at blive hørt, der skal sikres selv i de tilfælde, hvor der ikke foreligger nogen anvendelig lovgivning, kræver således, at den pågældende person skal have mulighed for på forhånd at gøre sit synspunkt gældende vedrørende forhold, som kan foreholdes ham i en kommende retsakt (jf. i denne retning dom af 14.6.2016, Marchiani mod Parlamentet, C-566/14 P, EU:C:2016:437, præmis 51, og af 19.12.2019, Probelte mod Kommissionen, T-67/18, EU:T:2019:873, præmis 86).
- 85 I den foreliggende sag skal det indledningsvis bemærkes, at EUCAP Somalia med de omtvistede akter ikke har frataget sagsøgeren en ret til at få forlænget den omhandlede kontrakt, som han, således som det fremgår af præmis 78 ovenfor, ikke var tillagt. Som det fremgår af præmis 79

og 80 ovenfor, ville en særlig intern procedure, hvis en sådan eksisterede, for forlængelse af internationale kontraktansattes ansættelseskontrakter ved EUCAP Somalia heller ikke være relevant i forbindelse med vedtagelsen af de omtvistede akter.

- 86 Hvad nærmere bestemt angår notatet af 18. januar 2020, i hvilken forbindelse sagsøgeren har anført, at han burde være blevet hørt inden udfærdigelsen heraf, meddelte missionschefen deri de internationale kontraktansatte ved EUCAP Somalia, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, herunder sagsøgeren, at han ville lade deres ansættelseskontrakter ophøre i overensstemmelse med den udløbsdato, der var fastsat heri, og som sagsøgeren havde været bekendt med, siden han underskrev den omhandlede kontrakt. Missionschefen præciserede ligeledes, at der allerede var udvalgt ansøgere til deres stillinger.
- 87 Det skal i øvrigt bemærkes, at betingelserne for at beholde sagsøgeren i stillingen havde en nær sammenhæng med de nærmere bestemmelser for Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen. Som sagsøgeren selv har anerkendt i forbindelse med det foreliggende søgsmål, var varigheden af hans fire sidste ansættelseskontrakter nemlig tilpasset tidsplanen for forhandlingerne om en sådan udtræden (jf. præmis 9 ovenfor). I denne forbindelse måtte sagsøgeren forvente, at forløbet og udfaldet af forhandlingerne mellem Unionen og Det Forenede Kongerige – for hvilke fristen var fastsat til den 31. januar 2020, dvs. samme dato som den omhandlede kontrakts ophør – havde indflydelse på EUCAP Somalias beslutning om, hvorvidt han skulle tilbydes forlængelse af denne kontrakt eller ej.
- 88 På tidspunktet for udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020, dvs. mindre end to uger før den omhandlede kontrakts udløb, havde sagsøgeren endvidere ikke givet sit synspunkt til kende med hensyn til forlængelsen af denne kontrakt, hvilket han har medgivet i sit svar på et spørgsmål, som Retten stillede i retsmødet. Det fremgår heller ikke af sagens akter, at sagsøgeren mellem kontraktens startdato den 1. november 2019 og notatet af 18. januar 2020 anmodede missionschefen om oplysninger vedrørende en eventuel forlængelse af den omhandlede kontrakt ud over dens ophør.
- 89 Det følger heraf, at missionschefen i notatet af 18. januar 2020 begrænsede sig til at henvise til den omhandlede kontrakts bestemmelser om udløbsdatoen, og at dette notat ikke indeholder nye oplysninger i forhold til de nævnte bestemmelser. EUCAP Somalias beslutning om ikke at gøre brug af sin mulighed for at forlænge den omhandlede kontrakt, således som det er anført i notatet af 18. januar 2020 og bekræftet ved skrivelsen af 29. januar 2020, var således ikke en foranstaltning truffet over for sagsøgeren, som berørte denne negativt, som omhandlet i chartrets artikel 41, stk. 2, litra a).
- 90 Følgelig indebar chartrets artikel 41, stk. 2, litra a), ikke en pligt for EUCAP Somalia til at høre sagsøgeren forud for udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020. EUCAP Somalia kunne derfor bringe den omhandlede kontrakt til ophør på den deri fastsatte dato.
- 91 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at tilsidesættelse af retten til at blive hørt kun kan medføre annullation af en retsakt, når det fastslås, at proceduren uden en sådan tilsidesættelse kunne have ført til et andet resultat (jf. i denne retning dom af 9.12.2020, Adraces mod Kommissionen, T-714/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:591, præmis 89 og den deri nævnte retspraksis).

- 92 I den foreliggende sag kunne sagsøgeren ganske vist, hvis han var blevet hørt før udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020, have fremført argumenter om muligheden for at beholde de ansatte, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, i deres stillinger i overgangsperioden i overensstemmelse med aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden.
- 93 Denne omstændighed alene er imidlertid ikke tilstrækkelig til at fastslå, at proceduren kunne have ført til et andet resultat.
- 94 For det første, således som det er fastslået i præmis 78 og 85 ovenfor, havde sagsøgeren nemlig ikke erhvervet ret til forlængelse af den omhandlede kontrakt. For det andet var han inden udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020 endnu ikke sikker på, at aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden ville træde i kraft, idet den ikke blev indgået af Rådet førend den 30. januar (jf. præmis 16 ovenfor). Det var således først dagen før den omhandlede kontrakts ophør, at det blev retligt muligt at tilbyde ham en forlængelse af denne kontrakt. For det tredje fremgår det af sagens akter, at EUCAP Somalia allerede inden udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020 havde rekrutteret en unionsborger til at efterfølge sagsøgeren i dennes stilling i tilfælde af Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen.
- 95 Under disse omstændigheder er det Rettens opfattelse, at selv hvis sagsøgeren havde haft ret til at blive hørt inden udfærdigelsen af notatet af 18. januar 2020, kunne proceduren ikke have ført til et andet resultat, hvis han havde udøvet denne ret.
- 96 Det følger af det ovenfor anførte, at det første anbringende må forkastes. Da denne konklusion ikke hviler på missionschefens erklæringer vedrørende mødet den 13. januar 2020 og arbejdsfrokosten den 24. januar 2020, er det ufornuddent at tage stilling til, om disse erklæringer kan antages til realitetsbehandling, hvilket sagsøgeren har anfægtet.

b) Det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling

- 97 I forbindelse med det andet anbringende har sagsøgeren for det første gjort gældende, at de omtvistede akter udgør forskelsbehandling, for så vidt som de har til formål ikke at forlænge den omhandlede kontrakt på grund af, at han er statsborger i Det Forenede Kongerige, mens de af hans kolleger, der har en anden nationalitet, har kunnet fortsætte i deres stillinger. Han har tilføjet, at de omtvistede akter ikke med føje kan støttes på aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden, for så vidt som Det Forenede Kongerige i henhold hertil skulle behandles som en medlemsstat indtil udløbet af overgangsperioden, hvorfor de ansatte, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, og de ansatte, der var statsborgere i andre medlemsstater, i denne periode befandt sig i en sammenlignelig situation.
- 98 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at de omtvistede akter tilsidesætter ligebehandlingsprincippet, for så vidt som 20 internationale kontraktansatte ved andre FUSP-missioner end EUCAP Somalia, som også er statsborgere i Det Forenede Kongerige, fik deres ansættelseskontrakter forlænget i overgangsperioden.
- 99 For det tredje har ansøgeren anfægtet, at EUCAP Somalia for første gang under retssagen kan påberåbe sig det særlige ved hans stilling som [fortroligt] og den undtagelse, der er fastsat i artikel 127, stk. 7, litra b), i aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden, uden at have henvist til sådanne begrundelser i de omtvistede akter.

- 100 EUCAP Somalia har anfægtet sagsøgerens argumentation ved bl.a. at fremhæve, at han befandt sig i en særlig situation som følge af den følsomme karakter af hans stilling som [fortroligt], der hindrede forlængelsen af hans kontrakt i overensstemmelse med artikel 127, stk. 7, litra b), i aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden. I denne henseende har EUCAP Somalia gjort gældende, at henvisningen til denne artikel kun udgør et supplement til den begrundelse, der allerede var angivet i de omtvistede akter, for ikke at forlænge den omhandlede kontrakt.
- 101 Det skal med hensyn til EUCAP Somalias fremsættelse af en supplerende begrundelse under sagen indledningsvis fastslås, at den omhandlede kontrakts artikel 21, stk. 2, hvis ordlyd er gengivet i præmis 13 ovenfor, pålagde EUCAP Somalia at begrunde sit svar på den interne klage, som sagsøgeren indgav på grundlag af samme artikels stk. 1.
- 102 Det skal endvidere fremhæves, at Unionens forvaltnings pligt til at begrunde sine afgørelser bl.a. er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, litra c), og derfor også påhviler denne forvaltning, når der er tale om kontraktforhold, således som dette er fastslået i præmis 54 ovenfor (jf. i denne retning dom af 24.2.2021, Universität Koblenz-Landau mod EACEA, T-606/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:105, præmis 27-32).
- 103 I denne henseende har begrundelsespligten til formål at gøre det muligt for Unionens retsinstanser at udøve deres kontrol med en afgørelses lovlighed og at give den berørte part de oplysninger, ved hjælp af hvilke det kan fastslås, om der er grundlag for denne afgørelse, eller om den er behæftet med en sådan fejl, at dens lovlighed kan anfægtes (jf. i denne retning dom af 11.6.2020, Kommissionen mod Di Bernardo, C-114/19 P, EU:C:2020:457, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis). I overensstemmelse med fast retspraksis i forbindelse med annulationsøgsmål, som kan overføres på den kontraktmæssige sammenhæng i den foreliggende sag, er begrundelsespligten således til hinder for, at en sagsøgt institution under retssagen kan fremkomme med en helt anden begrundelse end den oprindelige for den anfægtede afgørelse (jf. i denne retning dom af 7.2.1990, Culin mod Kommissionen, C-343/87, EU:C:1990:49, præmis 15, af 21.3.1996, Farrugia mod Kommissionen, T-230/94, EU:T:1996:40, præmis 36, og af 22.4.2015, Tomana m.fl. mod Rådet og Kommissionen, T-190/12, EU:T:2015:222, præmis 151 og den deri nævnte retspraksis).
- 104 I den foreliggende sag finder Retten det hensigtsmæssigt at undersøge det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling i lyset af de begrundelser, der er angivet i de omtvistede akter, inden det i givet fald undersøges, om det er nødvendigt at tage hensyn til den supplerende begrundelse, som EUCAP Somalia har fremført under retssagen, og dermed tage stilling til, om en sådan begrundelse kan tages i betragtning, eller om den skal afvises, for så vidt som den er helt ny.
- 105 Det skal i denne henseende bemærkes, at ved notatet af 18. januar 2020 blev alle de internationale kontraktansatte ved EUCAP Somalia, som var statsborgere i Det Forenede Kongerige, uafhængigt af, hvilken stilling de varetog, oplyst om, at deres ansættelseskontrakt ikke ville blive forlænget, og at den ville ophøre som fastsat deri, nemlig den 31. januar 2020. I dette notat lagde missionschefen først til grund, at Det Forenede Kongerige ville blive et tredjeland fra den 1. februar 2020, og at rekrutteringen af tredjelandstatsborgere som internationale kontraktansatte i overensstemmelse med afgørelse 2012/389 kun var tilladt undtagelsesvis, når der ikke kunne vælges en ansøger, som var statsborger i en medlemsstat. Dernæst anførte han, at aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden indeholdt en overgangsperiode, hvorunder der kunne indgås en rammeaftale mellem

Unionen og denne stat med hensyn til dennes statsborgeres deltagelse i FUSP-missioner, sandsynligvis efter en forhandlingsperiode. Endelig oplyste han de berørte ansatte om, at der var udvalgt ansøgere til deres stillinger.

- 106 I skrivelsen af 29. januar 2020 præciserede missionschefen efter at have gengivet de begrundelser, der fremgik af notatet af 18. januar 2020, i overensstemmelse med en instruks af 30. oktober 2019 fra den øverstbefalende for den civile operation og efter anbefaling fra Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) over for sagsøgeren, at den manglende forlængelse af den omhandlede kontrakt var begrundet i en operationel vurdering af missionen, og om det var i tjenestens interesse at foretage yderligere kontraktforlængelser. Heri konkluderede missionschefen, at notatet af 18. januar 2020 var udfærdiget »under hensyntagen til de tilbageværende risici og usikkerheder ved forhandlingerne mellem [Det Forenede Kongerige] og [Unionen], tidsplanen herfor og muligheden for et hårdt Brexit, under hensyntagen til vanskelighederne ved flere på hinanden følgende kortvarige kontrakter på grund af usikkerhederne og tidsplanen for Brexitforhandlingerne, under hensyntagen til [sagsøgerens] [antal] års tjeneste og i betragtning af missionens behov for at sikre kontinuitet i sin drift«.
- 107 Ifølge fast retspraksis er ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling to betegnelser for det samme generelle retsprincip, der forbyder dels, at ens situationer behandles forskelligt, dels, at forskellige situationer behandles ens, medmindre der foreligger objektive grunde herfor (jf. i denne retning dom af 27.1.2005, Europe Chemi-Con (Deutschland) mod Rådet, C-422/02 P, EU:C:2005:56, præmis 33, og af 20.11.2017, Voigt mod Parlamentet, T-618/15, EU:T:2017:821, præmis 98).
- 108 Navnlig forbyder chartrets artikel 21, stk. 2, enhver forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Denne bestemmelse, der vedrører situationer, som henhører under EU-rettens anvendelsesområde, hvori en statsborger i en medlemsstat udsættes for forskelsbehandling i forhold til statsborgerne i en anden medlemsstat alene på grundlag af sin nationalitet, kan ikke finde anvendelse i tilfælde af en eventuel forskellig behandling af statsborgere i medlemsstater og statsborgere i tredjelande (jf. i denne retning dom af 20.11.2017, Petrov m.fl. mod Parlamentet, T-452/15, EU:T:2017:822, præmis 39 og 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 109 Det er i lyset af disse betragtninger, at det skal undersøges, om de omtvistede akter, henset til de i præmis 105 og 106 ovenfor beskrevne begrundelser, dels udgør en forskelsbehandling på grundlag af sagsøgerens nationalitet, dels indebærer en forskelsbehandling mellem de statsborgere i Det Forenede Kongerige, der var ansat ved forskellige FUSP-missioner.

1) Den angivelige forskelsbehandling på grundlag af nationalitet

- 110 Det skal indledningsvis fastslås, at det først var den 1. februar 2020, at Det Forenede Kongerige trak sig ud af Unionen og således blev et tredjeland (dom af 15.7.2021, The Department for Communities in Northern Ireland, C-709/20, EU:C:2021:602, præmis 47).
- 111 På tidspunktet for de omtvistede akters vedtagelse, nemlig den 18. og den 29. januar 2020, var sagsøgeren således stadig statsborger i en EU-medlemsstat, hvorfor han til støtte for sin anfægtelse af disse akters begrundelse kan påberåbe sig princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.
- 112 Som det fremgår af præmis 105 og 106 ovenfor, blev de omtvistede akter endvidere vedtaget som følge af sagsøgerens egenskab af statsborger i Det Forenede Kongerige.

- 113 Den omstændighed, at missionschefen vedtog disse retsakter under hensyntagen til sagsøgerens nationalitet, indebærer imidlertid ikke nødvendigvis, at disse udgør en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.
- 114 For så vidt som sagsøgeren er af den opfattelse, at han har været udsat for forskelsbehandling i forhold til de ansatte ved EUCAP Somalia, der er statsborgere i andre medlemsstater, skal det nemlig stadig efterprøves, om sagsøgeren kunne anses for at være i en situation, der var sammenlignelig med situationen for disse øvrige ansatte.
- 115 Sagsøgeren var imidlertid statsborger i en medlemsstat, som havde udløst proceduren for udtræden af Unionen i henhold til artikel 50 TEU, hvilket objektivt kan placere ham i en anden situation end den, der gør sig gældende for statsborgere i de øvrige medlemsstater.
- 116 Aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden blev nemlig undertegnet af Unionen og denne stat den 24. januar 2020 (jf. præmis 12 ovenfor), inden den blev indgået af Rådet den 30. januar 2020 (jf. præmis 16 ovenfor). Indtil en dato, der lå tæt på den omhandlede kontrakts ophør, der var fastsat til den 31. januar 2020, var det således ikke udelukket, at Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen ville ske, uden at der blev indgået en aftale, hvilket undtagen i særlige undtagelsestilfælde ville have fjernet muligheden for at tilbyde sagsøgeren en forlængelse af den omhandlede kontrakt i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i afgørelse 2012/389 (jf. præmis 3 ovenfor).
- 117 Sagsøgeren, som var en af de kontraktansatte ved EUCAP Somalia, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, var følgelig objektivt set ikke i en situation, der var sammenlignelig med situationen for de internationale kontraktansatte ved denne mission, der var statsborgere i en anden medlemsstat, hvorfor missionschefen kunne beslutte ikke at forlænge sagsøgerens ansættelseskontrakt ud over den 31. januar 2020, uden at dette ville udgøre forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.
- 118 I øvrigt er parterne enige om, at ansættelseskontrakten for alle de ansatte ved EUCAP Somalia, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, hvis situation i denne henseende var sammenlignelig med sagsøgerens, udløb den 31. januar 2020.
- 119 I betragtning af det ovenstående tilsidesatte missionschefen med vedtagelsen af de omtvistede akter ikke princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.

2) Den angivelige tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i forhold til statsborgere i Det Forenede Kongerige, der var ansat ved andre FUSP-missioner

- 120 For så vidt angår sagsøgerens argument om, at andre internationale kontraktansatte, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, i overgangsperioden fik mulighed for at fortsætte deres ansættelse ved andre FUSP-missioner, skal det efterprøves, om sagsøgeren befandt sig i en situation, der var sammenlignelig med situationen for disse andre ansatte med hensyn til en sådan fortsat ansættelse.
- 121 I denne henseende skal det bemærkes, at der ikke er vedtaget nogen form for EU-retsakt, jf. artikel 288 TEUF, med henblik på at fastsætte fælles vedtægtsbestemmelser for det kontraktansatte personale ved FUSP-missioner, såsom EUCAP Somalia.

- 122 Desuden er hver enkelt FUSP-mission, som EUCAP Somalia i det væsentlige med rette har fremhævet, genstand for en afgørelse, som Rådet træffer i medfør af artikel 43, stk. 2, TEU, idet Rådet ifølge denne bestemmelse fastlægger »deres mål og rækkevidde samt de overordnede betingelser for deres gennemførelse«.
- 123 I EUCAP Somalias tilfælde giver artikel 7 og 12a i afgørelse 2012/389, som ændret ved afgørelse 2018/1942, denne mission retsevne til at indgå kontrakter med henblik på at ansætte personale (jf. præmis 3 og 4 ovenfor). Endvidere fremgår det af samme afgørelses artikel 6, at missionschefen har en generel personaleledelseskompetence.
- 124 Sagsøgeren har imidlertid på ingen måde godtgjort, hvorledes disse missioner kan sammenlignes med EUCAP Somalia med hensyn til deres interne situation og personalemæssige behov, i betragtning af, at der findes specifikke bestemmelser for hver af Unionens missioner, og at disse kan handle selvstændigt med hensyn til rekruttering og forvaltning af deres kontraktansatte. Den tilgang, som blev anvendt med hensyn til at lade kontraktansatte, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, fortsætte deres ansættelse i overgangsperioden, kunne således variere mellem de forskellige FUSP-missioner.
- 125 Under disse omstændigheder kan sagsøgeren ikke til støtte for en angivelig tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet påberåbe sig de foranstaltninger, der blev vedtaget ved andre EU-missioner end EUCAP Somalia med hensyn til disses internationale kontraktansatte, der er statsborgere i Det Forenede Kongerige.
- 126 Henset til det ovenstående skal det andet anbringende forkastes for så vidt angår de begrundelser, der er angivet i de omtvistede akter. Det er derfor ufornuddent at tage stilling til, om den supplerende begrundelse, som EUCAP Somalia fremført under retssagen, vedrørende den følsomme karakter af sagsøgerens stilling og anvendelsen af artikel 127, stk. 7, litra b), i aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden kan tages i betragtning.

c) Det tredje anbringende om tilsidesættelse af aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden

- 127 Ifølge sagsøgeren har EUCAP Somalia i de omtvistede akter tilsidesat aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden, idet den undlod at benytte sig af den i denne aftale fastsatte mulighed for at lade statsborgere fra Det Forenede Kongerige fortsætte i deres ansættelse i overgangsperioden. Sagsøgerens har for det første gjort gældende, at ifølge en samlet læsning af artikel 127, stk. 2 og 6, i aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden skulle statsborgere fra denne stat anses for statsborgere fra medlemsstater i overgangsperioden, navnlig i henseende til EU-rettens bestemmelser om FUSP. For det andet har sagsøgeren fremhævet, at samme aftales artikel 129, stk. 7, alene udelukkede, at Det Forenede Kongerige stillede sine statsborgere til rådighed for visse stillinger som øverstbefalende ved FUSP-missioner i overgangsperioden, men ikke udelukkede, at disse personer kunne fortsætte som internationale kontraktansatte, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, i andre stillinger i den nævnte periode.
- 128 EUCAP Somalia har anfægtet sagsøgerens argumentation.
- 129 I denne henseende skal det bemærkes, at de internationale aftaler, som Unionen indgår, i medfør af artikel 216, stk. 2, TEUF er bindende for EU-institutionerne.

- 130 I den foreliggende sag blev aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden imidlertid ikke indgået af Rådet førend den 30. januar 2020 (jf. præmis 16 ovenfor). På datoen for vedtagelsen af de omtvistede akter, dvs. den 18. og den 29. januar 2020, var EUCAP Somalia således endnu ikke bundet af denne aftale, hvorfor det ikke kan foreholdes denne mission, at den har tilsidesat aftalen.
- 131 Under alle omstændigheder sondres der for så vidt angår nye reglers tidsmæssige anvendelsesområde mellem processuelle regler og materielle regler. De førstnævnte antages almindeligvis at finde anvendelse i alle tvister, der verserer på ikrafttrædelsestidspunktet, til forskel fra de sidstnævnte, der normalt fortolkes således, at de finder anvendelse på fremtidige virkninger af situationer, der er opstået, mens den tidligere lov var gældende, og på nye retlige situationer, men ikke på forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen af disse regler, medmindre det klart fremgår af de nævnte reglers ordlyd, formål eller opbygning, at de skal tillægges en sådan virkning (jf. dom af 21.10.2021, Beeren-, Wild-, Feinfrucht, C-825/19, EU:C:2021:869, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning dom af 12.5.2005, Kommissionen mod Huhtamaki Dourdan, C-315/03, ikke trykt i Sml., EU:C:2005:284, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).
- 132 Hvad i den foreliggende sag angår de bestemmelser i aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden, som sagsøgeren har påberåbt sig, skal det først konstateres, at denne aftales artikel 127 med overskriften »Overgangsperiodens anvendelsesområde«, bestemmer følgende:
- »1. Medmindre andet er fastsat i denne aftale, finder EU-retten anvendelse på og i Det Forenede Kongerige i overgangsperioden.
- [...]
2. Hvis Unionen og Det Forenede Kongerige når til enighed om en aftale om deres fremtidige forbindelser på området fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og området fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, som finder anvendelse fra et tidspunkt i overgangsperioden, ophører afsnit V, kapitel 2, [TEU] og de retsakter, der er vedtaget på grundlag af disse bestemmelser, med at finde anvendelse på Det Forenede Kongerige fra den dato, hvor en sådan aftale finder anvendelse.
- [...]
6. Medmindre andet er fastsat i denne aftale, forstås enhver henvisning til medlemsstaterne i den EU-ret, som finder anvendelse i henhold til stk. 1, herunder som gennemført og anvendt af medlemsstaterne, i overgangsperioden således, at den omfatter Det Forenede Kongerige.«
- 133 Samme aftales artikel 129 med overskriften »Særlige ordninger vedrørende Unionens optræden udadtil« bestemmer endvidere følgende i stk. 7:
- »I overgangsperioden stiller Det Forenede Kongerige ikke øverstbefalende for civile operationer, missionschefer, øverstbefalende for operationer eller styrkechefer for missioner eller operationer, der gennemføres i medfør af artikel [42 TEU, 43 TEU og 44 TEU], til rådighed; det stiller heller ikke operative hovedkvarterer til sådanne missioner eller operationer til rådighed eller fungerer som rammenation for Unionens kampgrupper. I overgangsperioden stiller Det Forenede Kongerige ikke øverstbefalende for operationelle aktioner til rådighed i henhold til artikel [28 TEU].«
- 134 Således fastsætter artikel 127, stk. 2 og 6, og artikel 129, stk. 7, i aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden de betingelser, hvorunder EU-retten finder anvendelse på Det Forenede Kongerige i overgangsperioden, og udgør derfor materielle regler. I øvrigt fremgår det hverken af

disse bestemmelsers ordlyd, formål eller opbygning, at de skulle finde anvendelse på retlige situationer, der er opstået før ikrafttrædelsen af aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden. Tværtimod vedrører de nævnte bestemmelser overgangsperioden, som ifølge denne aftales artikel 126 starter på datoen for aftalens ikrafttræden (jf. præmis 17 ovenfor).

- 135 Det følger heraf, at artikel 127, stk. 2 og 6, og artikel 129, stk. 7, i aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden i medfør af det princip, der er nævnt i præmis 131 ovenfor, fandt anvendelse fra det øjeblik, hvor denne aftale trådte i kraft, nemlig den 1. februar 2020 (jf. præmis 18 ovenfor). I overensstemmelse med samme princip kan en tilsidesættelse af disse bestemmelser derfor ikke gøres gældende til støtte for et søgsmål vedrørende en akt, der er udstedt før denne dato.
- 136 I den foreliggende sag blev de akter, som er dateret den 18. januar 2020 og den 29. januar 2020, og som vedrører den manglende forlængelse af den omhandlede kontrakt, der i henhold til artikel 17 heri udløb den 31. januar 2020, således vedtaget før ikrafttrædelsen den 1. februar 2020 af aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden. Derfor kan det ikke lægges til grund, at de omtvistede akter tilsidesatte denne aftale.
- 137 Det tredje anbringende må følgelig under alle omstændigheder forkastes, uden at det er fornødent af tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt en tilsidesættelse af aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden kan påberåbes i forbindelse med et søgsmål på grundlag af artikel 272 TEUF.

d) Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

- 138 Sagsøgeren har gjort gældende, at EUCAP Somalia ved ikke at forlænge hans kontrakt som følge af de omtvistede akter har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Dels fik han i perioden fra september 2016 til september 2019 præcise forsikringer om, at missionen ville lade internationale kontraktansatte, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, fortsætte i deres stillinger i overgangsperioden i tilfælde af indgåelsen af en aftale om Det Forenede Kongeriges udtræden. Dels kunne sagsøgeren, henset til de forskellige forlængelser af sin ansættelseskontrakt, som svarede til de på hinanden følgende frister, der var fastsat for forhandlingen af en sådan aftale, og til sin anciennitet ved EUCAP Somalia, med rette forvente at få den nævnte kontrakt forlænget i overgangsperioden.
- 139 EUCAP Somalia har anfægtet sagsøgerens argumentation.
- 140 I denne henseende skal det bemærkes, at retten til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ifølge fast retspraksis forudsætter, at præcise, ubetingede og samstemmende forsikringer, der hidrører fra en pålidelig kilde med den nødvendige bemyndigelse, er fremsat af Unionens kompetente myndigheder over for den pågældende. Ingen kan derimod påberåbe sig tilsidesættelse af dette princip, såfremt sådanne forsikringer ikke er afgivet (jf. dom af 16.7.2020, ADR Center mod Kommissionen, C-584/17 P, EU:C:2020:576, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis).
- 141 I den foreliggende sag kan hverken sagsøgerens anciennitet ved EUCAP Somalia eller den omstændighed, at hans ansættelseskontrakt er blevet forlænget i flere på hinanden følgende perioder med forhandlinger om en udtrædelsesaftale mellem Det Forenede Kongerige og Unionen, sidestilles med præcise, ubetingede og samstemmende forsikringer som omhandlet i

den i præmis 140 ovenfor nævnte retspraksis. Selv om sagsøgeren har hævdet, at den tidligere missionschef for EUCAP Somalia havde forsikret de internationale kontraktansatte ved denne mission, som var statsborgere i Det Forenede Kongerige, om, at deres ansættelseskontrakt ville blive forlænget i overgangsperioden, har han endvidere ikke underbygget sit anbringende med beviser.

- 142 Det eneste konkrete bevis, som sagsøgeren har påberåbt sig, er en e-mail fra EU-Udenrigstjenestens afdelingschef for personalet ved FUSP-missionerne. For det første tilkom beslutningen om at tilbyde sagsøgeren en forlængelse af den omhandlede kontrakt i overgangsperioden imidlertid missionschefen og ikke en afdelingschef i EU-Udenrigstjenesten. For det andet gør denne e-mail det ikke muligt at lægge til grund, at sagsøgeren fik præcise forsikringer om, at den omhandlede kontrakt ville blive forlænget i overgangsperioden. Tværtimod angav EU-Udenrigstjenestens afdelingschef for personalet ved FUSP-missionerne tydeligt i den nævnte e-mail, at fastholdelsen af kontraktansatte eller udstationerede medarbejdere ved disse missioner, der var statsborgere i Det Forenede Kongerige, var betinget af missionschefernes vurdering af, hvad der var i tjenestens interesse. Det kan følgelig ikke lægges til grund, at sagsøgeren har modtaget præcise forsikringer, som omhandlet i den i præmis 140 ovenfor nævnte retspraksis, om at få forlænget den omhandlede kontrakt i overgangsperioden.
- 143 Følgelig skal det fjerde anbringende forkastes.

5. Konklusion

- 144 Da samtlige anbringender, som sagsøgeren har fremført til støtte for de påstande, som han har nedlagt på grundlag af artikel 272 TEUF, er blevet forkastet, må EUCAP Somalia frifindes.

IV. Sagsomkostninger

- 145 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges ham at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med EUCAP Somalias påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Syvende Udvidede Afdeling):

- 1) EUCAP Somalia frifindes.**
- 2) JF betaler sagsomkostningerne.**

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. juli 2022.

Underskrifter

Indhold

I.	Tvistens baggrund	2
II.	Parternes påstande	4
III.	Retlige bemærkninger	4
	A. De principale påstande støttet på artikel 263 TEUF og 268 TEUF	5
	1. Formaliteten vedrørende påstanden om annullation støttet på artikel 263 TEUF	5
	2. Formaliteten vedrørende erstatningspåstanden støttet på artikel 268 TEUF	7
	B. De subsidiære påstande støttet på artikel 272 TEUF	8
	1. Rettens kompetence	8
	2. Den relevante lovgivning	8
	3. Formaliteten	9
	4. Realiteten	11
	a) Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af retten til at blive hørt	11
	b) Det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling	14
	1) Den angivelige forskelsbehandling på grundlag af nationalitet	16
	2) Den angivelige tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i forhold til statsborgere i Det Forenede Kongerige, der var ansat ved andre FUSP-missioner	17
	c) Det tredje anbringende om tilsidesættelse af aftalen om Det Forenede Kongeriges udtræden	18
	d) Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning	20
	5. Konklusion	21
IV.	Sagsomkostninger	21